

«Rart å se seg selv på skjermen»

Hvem: Et lite intervju med Deniz Nourizadeh-Lillabadi klasse 3D.

Aktuell med: Deniz spiller Isa i filmen Alle utlendinger har lukka gardiner.

Skrevet av Trine Rogndokken, skolebibliotekar

Samme dag som flere elever på Katta har fått være testpublikum på visningen av filmen Alle utlendinger har lukka gardiner, har Deniz Nourizadeh-Lillabadi gått med på en liten samtale. Deniz går i klasse 3D på Katta, og har en viktig rolle i filmen. Hvordan føler hun seg i dag, når hun nettopp har sett filmen for første gang?

Å, jeg må si det var veldig rart å se seg selv på skjermen! Jeg var ganske nervøs før visningen i dag – har ikke sovet så mye i natt akkurat. Men det kjentes veldig fint å se filmen sammen med klassen min. Jeg håper folk likte den, det var i alle fall veldig koselig å se den sammen med folk fra Katta. Jeg trodde tidligere at gjengen som er med i filmen skulle se den sammen første gang, og ble overrasket over at elever ved Katta skulle få være testpublikum. Men det er veldig kult. Gjengen fra filmen vil nok møtes og se den sammen siden. Filmene er heller ikke helt ferdige, de skal endres litt før de kommer på kino i mars. Det blir spennende!

Fortell litt om rollefiguren din - du spiller karakteren Isa, venninna til Mariana i filmen. Hvordan vil du karakterisere henne?

Isa er en jente som er glad i oppmerksomhet, og som alltid er klar med en kjapp replikk eller en joke. Tydelig og utadvendt jente. Hun kler seg som hun vil og er vel egentlig ganske guttegæren. Jeg synes hun er en veldig kul jente, morsom, snill. Men, det er mye ved henne jeg ikke kjenner meg igjen i. For

å finne fram til karakteren så har jeg forsøkt å se for meg folk, plukke og sette sammen ideer til hvordan jeg kunne forme rollen. Måter å snakke på, bevege seg på. Det har tatt tid å utvikle rollen, og jeg opplever at jeg har fått påvirke karakteren en del selv. Under innspilling hjalp regissøren meg i prosessen, jeg fikk prøve ulike ting, og hun kom med innspill. Det var en spennende prosess. Jeg synes jeg har funnet fram til hvordan jeg vil spille henne litt undervegs. Hun er blitt en kul karakter i filmen.

Jeg lurer på veldig på hvordan har det seg at du havnet i denne filmen i utgangspunktet? Og har det gitt mersmak? Kunne du tenke deg å jobbe mer med film?

Vet du, det at jeg ble med i denne filmen føles veldig tilfeldig. Og egentlig begynte det hele med en helt annen tilfeldighet, nemlig at jeg ble med i den reklamen for Katta som heter «Åpne dører». Hun som drev castingen der, anbefalte meg videre. Det ene tok det andre, og etter hvert så fikk jeg filmrollen. Det har vært en utrolig flott og gøy opplevelse – men jeg vet ikke helt hva jeg skal svare når du spør om framtiden – jeg vet ikke helt om jeg skal fortsette med film. Jeg vet vel rett og slett ikke helt sikkert hvor mange slike jobber som finnes. Det hadde vært veldig gøy, men det kjennes litt tidlig å si noe om. Vi får se!

Filmen Alle utlendinger har lukka gardiner bygger jo på boka med samme tittel. Jeg regner med du har lest den ha tenker du om forholdet mellom film og bok?

Jeg er veldig glad i boka til Maria Navarro Skaranger – jeg skrev faktisk også særemnet mitt om den, og har jobbet mye med teksten. Språket i den gjør at den er litt tung å lese i begynnelsen, men etter hvert kommer man fint inn i det. Likevel er det mye i filmen som er annerledes enn i boka – og det er helt bevisst. Forfatteren av boka har nemlig hatt møter med regissøren vår, og de har kommet fram til hva som bør være likt, og hva som bør være forskjellig. Forfatteren har også bedt om at en del sider ved filmen bør være andreledes enn i boka – som for eksempel historien rundt broren. Her ligner ikke bok og film så mye. Det er to ulike historier. Jeg anbefaler både å lese boka og å se filmen.

Du sier det var tungt å lese romanen på grunn av språket – og boka er jo også berømt for nettopp dette, at den er skrevet på såkalt «kebabnorsk». Hvordan synes du det har vært å jobbe med språket i filmen?

Vel, jeg kommer fra Holmlia selv, så jeg har på en måte erfaring med sosiolekten. Men, jeg tror ikke jeg selv snakker så mye kebabnorsk som i filmen. I filmen, og kanskje også i boka, er språket veldig tydelig og kanskje til og med litt overdrevet. Jeg synes det er flott at boka og filmen virkelig viser fram språket – filmen får fram at det ikke er negativt å snakke sånn. Det er jo bare en sosiolekt, det er helt fint å snakke på denne måten. Folk som snakker kebabnorsk mestrer en type språk, og kan dessuten også slå om og bruke språket på andre måter når det trengs. Det er så mange negative tanker rundt det å snakke kebabnorsk, men filmen viser fram at dette er en helt fin måte å snakke på. Det liker jeg.

Kan du fortelle litt om hvordan har arbeidet med filmen vært? Hva har vært gøyest, hva har vært tyngst? Og, hvordan klarer man egentlig å ha tid til å være med i en film, når man går på Katta?

Vel, det å lage film tar mye tid. Sommeren gikk med til dette, og jeg jobbet gjennom ferien. Hele greia var ferdig før skolestart, så det har gått fint å kombinere det med skole. Men det er klart at det å spille inn film er tungt arbeid. Det å være på et filmsett innebærer veldig mange timer på jobb, der 90% av tiden er venting og 10% action og filmtagning. Man må være tilgjengelig og vente på alle ledd i prosessen. Det rare var at jeg var så nervøs før hver tagning, det er vanskelig å forklare. Jeg skalv på hendene før hver eneste tagning, jeg jobbet mye med å skjule det. Man blir kjent med seg selv på nye måter i en sånn prosess. Men det har vært så gøy å være med, at jeg nesten ikke har merket hvor

slitsomt det har vært. Hele gjengen er utrolig fin, regissøren, alle skuespillerne. Jeg har fått mange nye venner, vi har hatt det så morsomt og vært veldig sammenspleiset. Det beste med hele opplevelsen har vært alle de flotte folka!

Takk for praten, Deniz! Og gratulerer med filmen!

